

ΕΘΝΙΚΟΝ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ
1871

Δημήτριος Παπαρρηγόπουλος

Ο διάδρομος

Χαρακτήρ εις πράξιν και σκηνήν μίαν

Εθνικόν Ημερολόγιον Βρετού, Αθήνα

τμ. 11, ετ. ΙΑ' (1871), σ. 47-52

Ο ΔΙΑΔΡΟΜΟΣ

ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΚΑΙ ΣΚΗΝΗΝ ΜΙΑΝ.

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ.

ΞΕΝΟΦΩΝ.

Ὁ διάδρομος τῆς οἰκίας τῆς Πηνελόπης, ἣτις κρατεῖ φῶς διὰ τῆς μιᾶς χειρός, ἐνῶ διὰ τῆς ἐτέρας ἀποχαιρετᾷ τὸν Ξενοφῶντα.

ΞΕΝΟΦΩΝ.

ΚΑΛΗΝ νύκτα.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ.

Μὴ λησμονῆτε τὴν καμέλιαν.

ΞΕΝΟΦΩΝ.

Αὔριον τὴν ἔχετε. Ὠραῖον ἄνδρος, ἀλλ' ἄνευ ὀσμῆς ὁμοιάζει τοὺς ὠραίους γάμους οἵτινες δὲν στέφονται ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ.

Ὡ τότε δὲ ἦτο κοινὸν ἄνδρος. Ὁμοιάζει τὰ ποιήματα τοῦ Βίκτωρος Οὔγου ὅστις δὲν ἔχει καρδίαν.

ΞΕΝΟΦΩΝ.

Ἦκιστα φροντίζω περὶ ποιημάτων.

ΠΗΝΕΛΟΙΠΗ.

Πῶς; σεῖς ὁ τέσον εὐαίσθητος;

ΞΕΝΟΦΩΝ.

Τὰ ποιήματα καταστρέφουσι τὴν εὐαίσθησίαν. Εἶμαι εὐαίσθητος διότι δὲν ἀνέγνωσα ποιητάς. Ἀφοῦ ἐξαντλήσωμεν τὰ δάκρυα ἡμῶν διὰ συμφορὰς πλαστάς, μένομεν ἀνάληγτοι εἰς τὰς ἀληθεῖς συμφορὰς. Οἱ ποιηταὶ εἶναι πάντες ὑποκριταί.

ΠΗΝΕΛΟΙΠΗ.

Ἔστω· ἀλλὰ δὲν εἰσέρχεσθε πάλιν; διατί μένομεν ἐδῶ εἰς τὸν διάδρομον;

ΞΕΝΟΦΩΝ.

Ἐκάθησα πολὺ. Ἀναχωρῶ ἀμέσως. Σεῖς ἤρχισατε τὴν ὀμιλίαν μὲ τὴν καμέλιαν. Καλὴν νύκτα· αὔριον τί ὄραν δύναμαι νὰ σᾶς ἰδῶ;

ΠΗΝΕΛΟΙΠΗ.

Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν.

ΞΕΝΟΦΩΝ.

Ἀληθῶς; Ἀλλὰ τότε δὲν ὁμοιάζετε τὰς πλείστας τῶν γυναικῶν, αἵτινες δέχονται ἐπισκέψεις διὰ τὸ ἔνδυμα καὶ τὸν ἐπενδύτην αὐτῶν καὶ μόνον ὅταν ἢ ἐνδυμασία τὸ ἐπιτρέψη εἶναι ὀραταί. Λοιπὸν αὔριον θὰ εἰδῶ νὰ σᾶς ὀμιλήσω περὶ σπουδαίας ὑποθέσεως.

ΠΗΝΕΛΟΙΠΗ.

Τέλος πάντων θὰ σᾶς ἀκούσω νὰ ὀμιλήτε καὶ σπουδαίως· διότι αἰωνίως παίζετε.

ΞΕΝΟΦΩΝ.

Ὁχι αἰωνίως· ἐνίοτε· μισᾷ τὴν σοβαρότητα, διότι το ἔγκλημα εἶναι σοβαρόν, τὸ ἔγκλημα, οἱ διδάσκαλοι, καὶ οἱ ὑποκριταί· Ὑπάρχει ἔρωσ;

ΠΗΝΕΛΟΠΗ.

Προτείνετε ὀλίγον ἀποτόμως τὰ ζητήματα. Σεῖς βεβαίως δὲν πιστεύετε εἰς τὸν ἔρωτα, ἀφοῦ δὲν ἠγάπησατε ποτέ.

ΞΕΝΟΦΩΝ.

Ἐξαιροῦνται οἱ παρόντες.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ.

Ἐξομολόγησις ἔρωτος, καὶ τοῦτο εἰς τὸν διάδρομον, ἐνῶ παγόνω ἐκ τοῦ ψύχους!

ΞΕΝΟΦΩΝ.

Ἀναχωρῶ ἀμέσως· μὴ μὲ ἀντιλέγετε διὰ νὰ παύσῃ ἡ ὀμιλία. Ἐννοεῖτε πόσον στενῶς συνδέεται ὁ ἔρωσ μὲ τὸν γάμον.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ.

Λέγουσιν ὅπως ἡ ἡδονὴ μὲ τὸν πόνον.

ΞΕΝΟΦΩΝ.

Σκοπεύετε νὰ νυμφευθῆτε;

ΠΗΝΕΛΟΠΗ.

Δὲν ἐσκέφθην περὶ τούτου. Θεέ μου πῶς κρυόνω!

ΞΕΝΟΦΩΝ.

Ἐχετε δίκαιον. καλὴν νύκτα δριστικῶς.

(Ὑποχωρεῖ δύο βήματα καὶ σταματᾷ.)

Κυρία Πηνελόπη, ἐνδυμείσθε πρὸ πόσων ἐτῶν ἐγνωρίσθημεν;

ΠΗΝΕΛΟΠΗ.

Πρὸ τριῶν.

ΞΕΝΟΦΩΝ.

Τρία ἔτη! βίος ὀλόκληρος. Προσάκεις μὲ συνωδεύσατε μέχρι τῆς ἕξω πύρας;

ΠΗΝΕΛΟΠΗ.

Τρίς· πρῶτον πρὸ δύο ἐτῶν· ἦτο χειμῶν βαρὺς· μ' ἐκρατήσατε εἰς τὸν διάδρομον μίαν ὥραν καὶ ἔπαυσα καταρροήν· δεύτερον πέρυσι καὶ ἔπαυσα περιπνευμονίαν. Ἀπόψε τελευταῖον καὶ κινδυνεύω ν' ἀσθενήσω.

ΞΕΝΟΦΩΝ.

Κατὰ πρῶτον μὲ συνωδεύσατε πρὸ δύο ἐτῶν;

ΠΗΝΕΛΟΠΗ (βιγῶσα ἐκ τοῦ ψύχους).

Μάλιστα.

ΞΕΝΟΦΩΝ.

Πρὸ δύο ἐτῶν λοιπὸν ἠδυνάμην νὰ σᾶς εἶπω . . .

ΠΗΝΕΛΟΠΗ.

Δὲν μὲ τὸ λέγετε αὖριον;

ΞΕΝΟΦΩΝ.

Ὅχι, ἀπόψε πρέπει.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ.

Ἄλλα τότε ἄς εἰσέλθωμεν, διότι σπουδαίως πάσχω.

ΞΕΝΟΦΩΝ.

ὦ μίαν λέξιν μόνον ἀκόμη. Ἀγαπῶ νὰ μένω εἰς τὸν διάδρομον καὶ ἐκεῖ νὰ ὀμιλῶ περὶ τῶν σπουδαιοτέρων πραγμάτων, ἴσως διότι ἡ στιγμή αὐτὴ ὁμοιάζει τὴν τῶν ἀποχωριζομένων, ὅτε ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἦναι διαρκεστέρα· ἴσως διότι ὁ βίος εἶναι διάδρομος ἐτέρου καὶ ἀγαπῶμεν τὴν εἰκόνα

Τελευταῖον ὁ ἔρωσ δὲν εἶναι διάδρομος τοῦ γάμου; Ἐπικαί-
ρως· σκοπεύετε νὰ νυμφευθῆτε;

ΠΗΝΕΛΟΠΗ (πτεριζομένη).

Σᾶς ἀπῆντησα ὅτι δὲν ἐσκέφθην.

ΞΕΝΟΦΩΝ.

Ναι! ἔχετε δίκαιον. Καλὴν νύκτα· δότε με τὴν χεῖρά-
σας· ὠραία χεῖρ (ἀσπάζεται αὐτήν, προχωρεῖ πρὸς τὴν ἔξω θύραν
ἣν ἀνοίγει καὶ βλέπει ἔξω· αἴφνης σταματᾷ). Κυρία Πηνελόπη!

ΠΗΝΕΛΟΠΗ.

Διατάξατε.

ΞΕΝΟΦΩΝ.

Ὁραία ἐσπέρα.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ (πτεριζομένη).

Ἄλλὰ ψυχρά.

ΞΕΝΟΦΩΝ.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ φαντασθῆτε πόσον βαρύνομαι μόνος
καὶ πόσον λυποῦμαι ἀναχωρῶν.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ.

Τότε ἔλθετε εἰς τὴν αἴθουσαν.

ΞΕΝΟΦΩΝ.

Ἄλλὰ καὶ πάλιν δὲν πρέπει ν' ἀναχωρήσω βραδύτερον;
Τί ὠφελεῖ.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ (πτεριζομένη).

Δοιπόν, τί ποιητέον;

ΞΕΝΟΦΩΝ.

᾽Ω! τελευταῖον, ἀναχωρῶ. Ἄλλὰ πρὸ τούτου . . . γνωρίζετε
ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ νυμφευθῶ;

ΠΗΝΕΛΟΠΗ.

Πολὺ καλὰ· ἀλλὰ ἐγὼ εἰς τί ἔπταισα;

ΞΕΝΟΦΩΝ.

Ἄν ἐνυμφεύομένη σᾶς;

ΠΗΝΕΛΟΠΗ (καγχάζουσα).

Καὶ ταῦτα εἰς τὸν διάδρομον!

ΞΕΝΟΦΩΝ.

Βεβαίως εἰς τὸν διάδρομον. Τὴν στιγμήν ταύτην, ἐδῶ, ἐννοῶ πόσον ἀξίζετε, πόσον εὐτυχῆς εἶμαι πλησίον σας, πόσον σᾶς ἀγαπῶ· ὅταν εἶμαι εἰς τὴν αἴψουσαν λησμονῶ τὰ πάντα ἐν τῇ εὐτυχίᾳ μου. Εἶπέτε ὅτι δέχεσθε καὶ ἀναχωρῶ ἀμέσως.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ (σκεπτομένη).

Παράδοξος ἄνθρωπος.

ΞΕΝΟΦΩΝ.

Ἀπαντήσατε ταχέως διότι δὲν θέλω νὰ ἔχω ἐγὼ τὴν εὐδύνην τοῦ κρυολογήματος.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ.

Τότε δὲν θὰ ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ σᾶς συνοδεύσω εἰς τὸν διάδρομον. Δέχομαι.

ΞΕΝΟΦΩΝ (ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρα της).

Τελευταῖον καλὴν νύκτα σας.

Δημήτριος Παπαρρηγόπουλος.